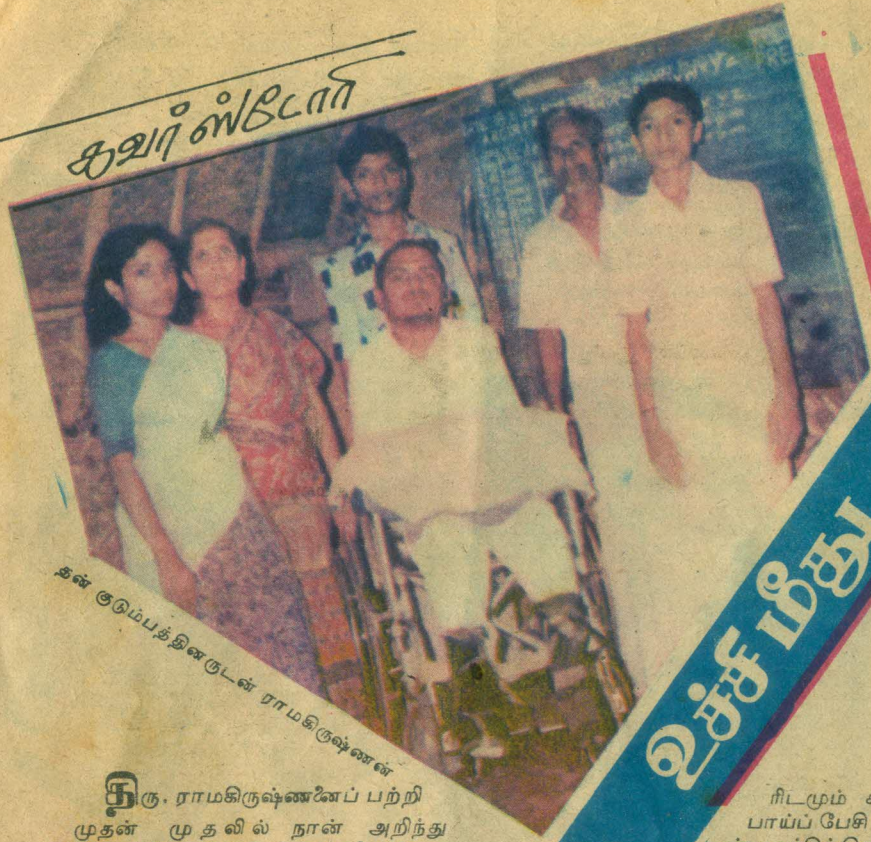

சுதார்ப்பு

தன் குடும்பத்தினருடன் ராமகிருஷ்ணன்

உச்சமீது

திரு. ராமகிருஷ்ணனைப் பற்றி முதன் முதலில் நான் அறிந்து கொள்ளக் காரணமாயிருந்தவர், எங்கள் குடும்ப நண்பரின் மகனான ராமச்சந்திரன்.

அன்றைக்கு வீட்டுக்கு வந்தவரின் முகத்தில் சோர்வு, வேதனை, வருத்தம். 'என்ன விஷயம்?' என்றதும் தாளமாட்டாத துக்கத்துடன் ராமகிருஷ்ணனைப் பற்றிப் பேசினார்:

"ரொம்ப வருஷ இடைவெளிக்குப் பின் என்னோடு கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்த ராமகிருஷ்ணனை இன்று சந்தித்தேன். ஒரு விபத்தினால் கழுத்துக்குக் கீழே முழுசாய் ஸ்வாதினத்தை இழந்து விட்ட நிலையிலும் தன்னம்பிக்கை, உற்சாகத்தோடு பேசுவனைப் பார்த்த நிமிஷத்தில் 'இது என்ன கொடுமை' என்று மனசு பொங்கிப் போய் விட்டது. கல்லூரி நாட்களில் எப்படி இருப்பான் தெரியுமா? மகா சுறுசுறுப்பு. நன்றாக டென்னிஸ் விளையாடி, வலிய அணைவ

ரிடமும் கலகலப் பாய் பேசி நட்பை உண்டாக்கிக் கொண்டு, ரெப்ரி ஹீரேஷன், ஏர்கண்டிஷனிங் துறையில் பிரமாத மாயத் தேர்ச்சி பெற ஆசைப்பட்டு, தினமும் மாலை யில் அதற்கான பயிற்சி எடுத்து.... கடைசியில்? எதற்கும் அர்த்தம் இல்லாமல் போய் இன்று... இன்று...கடவுளே!"

மேலே பேச முடியாமல் தொண்டை அடைத்துப் போக, ஒரு நிமிஷம் மௌனித்துத் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டவர், தொடர்ந்தார்:

"கிட்டத்தட்ட எட்டு வருஷமாய் இப்படி இருந்தும் ராமகிருஷ்ணன் பேச்சில் துளி கசப்பு இல்லை. தனக்கு இப்படி நேர்ந்து விட்டதே என்கிற எரிச்சல் இல்லை. 'என்னைப் பார்க்கக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வராமல்

சிவசங்கரி

இருந்து விடாதீர்கள். எனக்கு உங்களை எல்லாம் பார்ப்பது ஒரு டானிக் மாதிரி; என்னால் உங்களைத் தேடி வர முடியாது; அதனால் நீங்கள்தான் என்னைப் பார்க்க வரவேண்டும். தயவுசெய்து இடிந்து போகாதீர்கள்' —என்று எங்களுக்கு அவன் தைரியம் கூறியபோது, அந்தத் தன்னம்பிக்கையின் முன் நாங்கள் கூசித்தான் போனோம். என்ன தைரியம்... என்ன மனசு...!"

குரல் செம்ம, கண்கள் கலங்க ராமச்சந்திரன் பேசியதும் அந்த வேதனை என்னையும் தொற்றிக் கொள்ள, ராமகிருஷ்ணனை இன்னும் நன்றாக

வாசிடிந்து

வீழுகின்ற போதிலும்

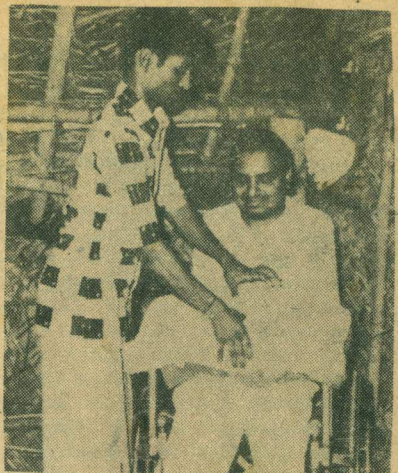

பள்ளிக் குழந்தைகள், ஆசிரியைகளுடன்...

அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற தவிப்பு என்னுள் ஜனித்தது அந்தக் கணத்தில்தான்.

ஆய்க்குடி.

தென்காசியிலிருந்து 10 கி. மீ. தொலைவில் உள்ள அழகிய, சின்ன கிராமம்.

ராமனுக்கு லட்சுமணன் மாதிரி...

இதில் குறிப்பிடும்படி எந்த செளகர்யங்களும் இல்லாத ஒரு சிறிய வீட்டில் தான்—சக்கர நாற்காலியில் உட்கார்ந்தும், படுக்கையில் படுத்தும் முழு நாளைக் கழிக்கும் ராமகிருஷ்ணன்; கழுத்துக்குக் கீழ் எந்தவித உணர்வும் இல்லாத ராமகிருஷ்ணன்; பார்க்க, பேச, கேட்க, சிந்திக்க முடிந்தாலும், எந்த ஒரு சிறு அசைவைச் செய்யக்கூட பிறரின் உதவியை நம்பியிருக்கும் ராமகிருஷ்ணன் —'அமர் சேவா சங்கம்' என்ற அமைப்பை நிறுவி, ஊர் சிறு குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்; முதியோர்களுக்குக் கல்வி புகட்டுகிறார்; கூட்டம் கூட்டி, வல்லுநர்களை

அழைத்துக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, தாய்மை, சுத்தம் இவற்றைப் பற்றிப் பேச வைத்து ஊர் ஜனங்களுக்கு விழிப்பு உணர்வை உண்டாக்குகிறார். ரோட்டரி, இன்னர்வீல் போன்ற அமைப்புகளின் உதவியுடன் பல் பாதுகாப்பு முகாம், தட்டம்மை ஒழிப்பு முகாம் ஆகிய வற்றை நடத்துகிறார், இன்றும்...

“இந்த நிலை எப்படி உண்டானது என்பதைக் கூற இயலுமா ராமகிருஷ்ணன்?”

“கோவை அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் 4-வது ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது இண்டியன் நேவி சர்வீஸ் செலக்ஷன் போர்டின் நேர்முகத் தேர்வுக்குப் போயிருந்தேன். சமார் இருபது அடி உயர மரத்திலிருந்து ஒரு பலகையில் குதித்து; அங்கே ஒரு கணம் நிதானித்துக் கீழே குதிக்க வேண்டும். எங்கு எது தவறாகப் போனதோ தெரிய வில்லை. எசுகுபிசகாய்ப் புரண்டு விழுந்து விட்டதில் முதுகுத் தண்டில் பலமாக அடிபட்டு விட்டது. ஸ்விட்ச் போடுவது மாதிரி என்பார்களே, அதுபோல கண்மூடித் திறந்த நாழிகையில் கழுத் துக்குக் கீழ் ஒன்றுமே இல்லாத உணர்வு... ‘என் கைகள் எங்கே? கால்கள் எங்கே?’ என்றேன். தாக்கிக் காண்பித்தார்கள். எல்லாம் இருந்தன. ஆனால், நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டதில் உணர்வுதான் சுத்தமாய்ப் போய் விட்டது.”

“உடனடியாய் சிகிச்சை செய்திருந்தால் பலன் இருந்திருக்காதா?”

“செய்தார்கள்... பங்குளர் ஏர்போர்ஸ் மருத்துவமனையில் உடனே சேர்த்தார்கள். மண்டை ஓட்டில் துளை போட்டு, ‘ஸ்கல் டிராக்ஷன்’ சிகிச்சை கொடுத்ததில் நாலேந்து நாட்களில் இடது தோளில் மட்டும் லேசாக, தொடு உணர்வு வந்தது. வேறு எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை...”

“பிறகு?”

“கிட்டத்தட்ட ஐந்து மாசங்கள் அங்கு வைத்துக் கொண்டிருந்த பின்னர், புனாவில் உள்ள மிலிடரி ஹாஸ்பிடலுக்கு அழைத்துப் போகப்பட்டேன். அங்கு ஒரு பதினெட்டு மாசங்கள். உடல் நிலையில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லா விடினும், என் மனம் பக்குவம் அடைய அந்த மருத்துவமனை வெகுவாக உதவியது. அதுவும் டாக்டர் அமர்ஜித்திங் என்னிடம் காட்டிய அன்பு அலாதி யானது. வாய்விட்டு ‘எனக்குப் பசிக்கிறது, சாப்பாடு வேண்டும்’ என்று கேட்கக்கூடக் கூசிக் கொண்டிருந்தவன், அந்தக் கூச்சத்தை விட்டொழித்ததும், ஆயுள் புராவும் இப்படிப்பட்ட மாபெரும் ஊனத்தோடு

இயல்பாக எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதைக் கற்றதும் அங்குதான்...”

“உங்களைப் பெற்றவர்கள் இந்த விபத்தை எப்படித் தாங்கிக் கொண்டார்கள்?”

“எங்களுடையது எந்த வசதிகளும் இல்லாத ஒரு சாதாரணக் குடும்பம். அப்பா விவசாயி. சொந்தமாக நாலு ஏக்கரா நிலம் உள்ளது. நான்தான் மூத்தவன். எனக்குக் கீழ் மூன்று தம்பிகள், ஒரு தங்கை. மூத்தவனான நான் படித்து நல்லறிதமாய் முன்னுக்கு வருவேன் என்கிற நம்பிக்கை இந்த விபத்தின் மூலம் சிதைக்கப்பட்டது. பங்களூரிலும், புனாவிலும் இருந்தபோது, பல கஷ்டங்களுக்கு நடுவிலும் அப்பா வும் அம்மாவும் பதினைந்து நாட்கள் மாறி மாறி வந்து தங்கி என்னைக் கவனித்துக் கொண்டனர். இனி என் நிலை இப்படித்தான் என்று உறுதி ஆனதும் பிறகுக்குக் கொடுக்கும் கஷ்டத்தையாவது குறைக்கலாமே என்கிற எண்ணத்தில் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் ‘பாராப்ளிக் ஹோமில்’ சேர விண்ணப்பித்தேன். ஆனால், அந்த இல்லம் முன்னாள் ராணுவத்தினருக்காக மட்டுமே நடத்தப்படுவது என்பதால், அதில் சேரத் தகுதி இன்றி என் மனு நிராகரிக்கப்பட்டதும், இனி என்ன செய்வது என்று குழம்பினேன். பின், நடப்பது நடக்கட்டும் என்று தெளிந்து, 1976 செப்டம்பரில் சொந்த ஊரான ஆய்க்குடிக்கு வந்தேன்...”

ராமசாமி என்கிற நண்பர் புனாவுக்குச் சென்று, ராமகிருஷ்ணனை எப்படிக் கவனித்துக் கொள்வது என்ற பயிற்சியைப் பெற்ற பின்னர் அவரை அழைத்துக் கொண்டு ஆய்க்குடிக்கு வந்திருக்கிறார்.

ஒரு மாசங்கள் ஆள் ஒருவரை வைத்துச் சரிப்பட்டு வராமல் போக, தம்பி ஐயப்பனே அண்ணனுக்கு முழு நேர ஆயாவாக இருந்து தேவைகளைக் கவனித்திருக்கிறார். படிப்பை முடித்து வேலை நிமித்தம் ஐதராபாத்துக்கு அவர் புறப்பட்டுப் போனதிலிருந்து அடுத்த தம்பி வெங்கடகிருஷ்ணன்தான் அண்ணனைக் கண்ணுக்குள் வைத்துக் காக்கிறார்.

“ராமனுக்கு லக்ஷ்மணனும் பரதனும் எப்படியோ, அப்படித்தான் இந்த ராமகிருஷ்ணனுக்கு அவனுடைய

தம்பிகள்” — என்கிறார்கள் ஊர் மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாய். போகட்டும்; இந்த விதத்திலாவது ராமகிருஷ்ணன் கொடுத்து வைத்தவராக இருக்கட்டும்.

“இங்கு வந்த பிறகு என்னை உற்சாகமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டி ஊர்க் குழந்தைகளுக்கு இலவசமாகப் பாடம் சொல்வித் தரத் துவங்கினேன். இதையே இன்னும் விரிவாக, முழு நேரமாகச் செயலாக்கும் ஆர்வத்தில் 81-ம் வருஷம் ‘அமர் சேவா சங்கம்’ பிறந்தது. எனக்குத் தன்னம்பிக்கை ஊட்டிய டாக்டர் அமர்ஜித்திங்குக்கு நன்றி காட்டும் விதமாய் அவர் பெயரில் சங்கம்...”

பத்துக் குழந்தைகளோடு ஆரம்பித்த பள்ளியின் இன்றைய எண்ணிக்கை நாற்பத்தைந்து. ராமகிருஷ்ணனையும் சேர்த்து இதில் மூன்று ஆசிரியர்கள்.

“சாதாரண பள்ளிக் குழந்தைகளேவிட இந்தப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவ, மாணவிகளிடம் கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம், சிரத்தை அதிகமாக உள்ளது” என்கிறார் வி. சங்கர ஐயர், ஆய்க்குடி அரசினர் தொடக்கப் பள்ளியின் ஆசிரியர்.

“அமர் சேவா சங்கம், பள்ளிக் கூடத்தைச் சிறப்பாக நடத்துவதோடு அவ்வப்போது பிரபல வைத்தியர்களைக் கொண்டு இங்கு மட்டும் அல்லாமல் கம்பள், கிளாங்குடி போன்ற கிராமங்களிலும் அம்மை ஒழிப்பு, பல்பாது காப்பு முகாம்களை நடத்துவது பாராட்டுக்குரியது.”—இது கிராம அதிகாரி குத்தால சங்கரின் பாராட்டு.

“குடும்பக் கட்டுப்பாடு, தாய்மை நிலை, குழந்தைகள் பராமரிப்பு போன்ற வற்றைப் பற்றிய விழிப்பு உணர்வை எங்களுக்கு இவர்கள் ‘லெக்சர்கள்’ மூலம் உண்டாக்கி இருக்கிறார்கள்”

“போன பந்தை ‘ஆழமான மூன்றுவது மனிதருக்கு’ அடித்த ஆட்டக்காரர், இந்த பந்தை ‘அழகான கால் எல்லை’க்கு அடித்திருக்கிறார்...”

“புரியலையே...!”

“அதாங்க... ‘டப் தேர்ட் மேன், ஃபைன் லெக் பெளண்டரி...!”

— வெ. சோராமன்

என்று பூரிப்பவர், குடும்பத் தலைவி ராஜி வெங்கடாசலம்.

காலையில் 5-30 மணி சமாருக்குக் கண் விழிக்கும் ராமகிருஷ்ணனின் வயிற்றை அமுக்கி சிறுநீரையும், கி-னிசரின் மாத்திரையை ஆசன வாயில் வைத்து மலத்தையும் அருகில் இருந்து வெளியேற்றி சுத்தம் செய்வதிலிருந்து, அவரின் இதர தேவைகளைக் கவனித்து, பிளியோ தெரபி செய்ய உதவிவிட்டு, தம்பி வெங்கடகிருஷ்ணன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறார்.

8-30 மணிக்குத் தாயார் காலே உணவை ஊட்டிவிட்டதும், சக்கர நாற்காலியில் உட்கார் வைக்கப்பட்டு, பக்கத்துக் கொட்டகையில் நடத்தப்படும் பள்ளியில் 12 மணி வரை, பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் எடுக்கிறார்.

மதிய உணவுக்குப் பின், படுக்கை.

அரை மணிக்கு மேல் ஒரு பக்கம் படுக்க இயலாது என்பதால் அவ்வப்போது ஒருவர் அவரைப் புரட்டிக் கொடுக்க, 2-விருந்து 4 வரை படுக்கைக்குப் பக்கத்திலேயே பாட வருப்பு. 4-30 மணிக்குக் குளியல். தொடர்ந்து மீண்டும் பிளியோ தெரபி. ஆறு மணி வரை ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு இலவச வகுப்பு. 6-30 முதல் 8 மணி வரை நண்பர்களுடன் பேசுவது, வாடுலி, பேப்பர் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பது, தபால்களுக்குப் பதில் போடச் சொல்வது ஆகியவற்றைச் செய்துவிட்டு, கொஞ்சமாக உணவு—தியானம்—உறக்கம்.

ஒரு நிமிஷத்தைக் கூட விணுக்க மனமில்லாமல் நாள் முழுதும் தன் இயலாமையை மறந்து பிறரின் நலனைப் பற்றிச் சிந்தித்து, பேசி, முடிந்தவரை அவற்றைச் செயலாக்க ராமகிருஷ்ணன் முனைவது ஓர் அற்புதமான சமாசாரம்.

பாடல்

“சங்கத்தின் நிதி நிலைமை தற்சமயம் ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. நல்லதையும் படைத்தவர்கள் உதவி செய்தால், பள்ளியை நல்லவிதமாய் விஸ்தரிக்கலாம்; சுற்றுப்புறத்திலுள்ள ஊனமுற்றோர்களுக்கு எந்தவிதத்திலாவது வேலை வாய்ப்பு அளிக்க முயற்சிக்கலாம். கிராமத்தின் சுகாதாரத்தைச் சீர்படுத்தலாம்...”

“இவை இருக்கட்டும்; உங்களுக்கென ஏதாவது ஆசைகள், குறைகள் இருக்கின்றனவா ராமகிருஷ்ணன்?”

“தனிப்பட்ட விதத்தில் எனக்கென்று எந்த ஆசையும் இல்லை. நான் கடவுளை நம்புகிறவன். நிச்சயம் கஷ்டங்களை அவர் சரி செய்து என்னை நடத்திச் செல்வார் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது. குறை என்றால்? ஊனம் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவோ விதத்தில் உதவும் அரசாங்கம் என் ஊனத்தின் பாதிப்பைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதுதான் பெரிய குறை. உடலின் அத்தனை அங்கங்களும் இருந்தும், ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன். எந்த உதவிக்கு மனுச் செய்தாலும் ‘உனக்குக் கண் இருக்கிறது, கை இருக்கிறது, கால் இருக்கிறது’—என்று உதவ மறுத்து விடுகிறார்கள். என் போன்றவர்களின் இயலாமை புரிந்து அரசாங்கமும் பொதுமக்களும் ஊக்கம் கொடுத்தால், நாங்கள் இன்னும் உற்சாகமாகச் செயல்பட முடியும். எனக்கு யாருடைய அதிபரிதாபமும் வேண்டாம். அளவுக்கு மீறின உதவியும் வேண்டாம். வாழ்நாள் முழுவதும் எவருக்கும் பாரமாக இல்லாத அளவு நானே ஏதானும் தொழிலை மேற்பார்வையிட்டுச் சம்பாதிக்க யாரேனும் வழி சொல்லி, செய்து கொடுத்தால், நானும்—என் அமர் சேவா சங்கமும் சுற்றிலும் உள்ளவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டே சந்தோஷமாய் வாழ்நாளாகக் கழித்து விடுவோம்.”

ராமகிருஷ்ணனின் பேச்சில் சுய பச்சாதாபம் இல்லை, தான் இப்படி ஆகிவிட்டோமே என்ற விரக்தி இல்லை. முக்கியமாய் நன்றாக இருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொருமை இல்லை, எரிச்சல் இல்லை, ஆற்றமை இல்லை, ஐயோ — இத்தனை பேர்களில் ஏன் நான் மட்டும்

இப்படி அநியாயமாய் முடக்கப்பட்டேன் என்கிற குமைச்சல் இல்லை.

மாறாக, வந்தது வந்து விட்டது. எதிர்நோக்குவதும், ஏற்பதும் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற தெளிவு இருக்கிறது. எதிர்நோக்குவேன் என்கிற மனோதிடம் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றையும் விட, தன் புத்தி சாலித்தனத்தைத் துருப்பிடிக்க விடக் கூடாது; அதன் கர்மையை மழுங்க வைக்கக்கூடாது என்று பிடிவாதத்துடன் அவர் வாழ்ந்து வருவது மிக மிக ரம்யமான குணம்.

ஊர் நடவடிக்கைகளில் அக்கறையுடன் பங்கெடுப்பதோடு கிராமத்தைப் பற்றினை அத்தனை புள்ளி விவரங்களையும் விரிவாக நுனியில் வைத்திருக்கிறார். அதிகம் படித்திராத ஊர் மக்களுக்குப் பல விவரங்களைப் புரியவைக்கத் தான் படித்த படிப்பை உபயோகிப்பதுடன், நாலாவிதங்களிலும் தன் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும் அயராது பாடுபடுகிறார்.

Really—Hats off to Ramakrishnan!

முகத்தில் ஒரு பரு வந்து விட்டாலும் நாலு நாட்களுக்குத் தனியறையில் ஒண்டி, புலம்பி, அவஸ்தைப்படும் பலருக்கு ராமகிருஷ்ணனின் வாழ்க்கை நிச்சயம் ஒரு பாடம்தான்.

‘உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதியும், அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே’ என்று பாடிய மகாகவி அன்றே இவர் மாதிரி நபர்களை மனசில் வைத்துக் கொண்டதான் பாடியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

மேடை ஏற்றி, மாலைகள் போட்டு வாய் வலிக்க ராமகிருஷ்ணனின் சாதனையைப் பேசுவதற்குப் பதிலாக, அவரும், அவருடைய அமர் சேவா சங்கமும் யார் பலனையும் எதிர்பார்க்காமல் கண்ணியமாய் வாழ், நடக்க, அரசாங்கமோ, தனியார் ட்ரஸ்ட்டோ, வங்கியோ, அல்லது சிறு துளி பெரு வெள்ளமாகப் பல நல்ல நெஞ்சங்களோ உதவ முன் வந்தால் எத்தனை சிறப்பாக இருக்கும்!

—அட்டை வண்ணப்படம்:

தஞ்சை ஜயபாலன்